

DIES

Sergi Arizmendi, 4t C

Ací estic assegut, al mateix banc de tots el dies, el mateix banc brut i apegalós de sempre. El mateix banc marró col·locat a l' ampla vorera enfront de la discorreguda carretera de sota el portal de ma casa. Algun d'aquests dies se n'eixirà un cotxe de la carretera i s'emportarà per davant aquest banc. És primavera, poètica primavera, on la terra mostra el seu millor aspecte, encara que jo no l'espere amb molta impaciència ja que quan els arbres es posen en flor i les flors naixen, les al·lèrgies arriben al meu cos d'una manera exacta i imperdonable.

Llig el periòdic. Em moque i em torne a mocar amb un mocador esgotat i dur. El diari no porta cap notícia que no sàpia ja, fa temps que no hi ha notícies noves. Al meu costat està Heràclit, és un ancià prou distant i solitari. Sempre que m'aproxime ací per asseure'm es troba Heràclit submergit en la lectura d'un llibre que pareix no tindre fi, no he arribat a conèixer-lo sense aquest llibre, crec que s'anomena *De la naturalesa de las cosas*.

Ningú no sap molt bé coses de la vida personal d'Heràclit, sols es contenen xafarderies poc fiables, diuen que no té casa i que viu al carrer, també diuen que la raó per la qual sempre està ací assegut es perquè s'alça dejorn per estar al lloc del banc on hi ha ombra, l'ombra que fa un arbre jove, i és cert que sempre està assegut a la part de l'ombra. Jo no m'atrevisc a fer conjectures sobre el vell Heràclit, l'únic que em relaciona a ell és el banc on sempre el salude, encara que mai obtinc resposta. La veritat és que en Heràclit veig el meu futur, en ell em veig d'ací a uns anys, acostumat a asseure'm al banc cada matí, i a posar-me a llegir el diari un dia rere altre.

Ja he acabat aquesta pàgina, la següent es la d'esports, no m'interessa, la torne a passar. Acostumat a llegir un diari del qual cada dia m'interessa menys el seu contingut, però si deixara de llegir-lo em sentiria perdut en el temps. Aquesta notícia és la mateixa d'ahir i la mateixa de despús-ahir, passe de pàgina definitivament. I els dies passaran ràpids, i jo el seguiré llegint, cada matí més esgotat i apesarat que l'anterior, fins acabar com Heràclit. Però continue ací, llegint-lo, encara no ha acabat.

Potser que el meu company de banc siga antisocial, però això té molts avantatges, ja que mai discutim i mai ens enutgem. Vaja, pareix que demà plourà. Encara que no crec que Heràclit siga una d'eixes persones que es fiquen en conflictes amb la resta de persones, pareix tranquil. Mentres llig està relaxat, és vell, però no molt, sí que du ulleres xicotetes per a llegir i té el rostre arrugat, però se'l veu feliç i optimista, això el fa rejuvenir. Qualsevol d'aquests dies veuré les

meues mans igual que les seues, tremoloses i pàl·lides, aferrades amb totes les forces que els quede a les pàgines d'un nou i invariable diari.

L'altre dia em va cridar l'atenció una secció que sempre he passat per damunt, però ara m'agrada parar-me en aquesta pàgina, la pàgina on ara em trobe, si fa uns anys m'hagueren dit que m'aficionaria a llegir les esqueles del periòdic supose que m'haguera rigut bastant. No sé per què però m'agrada saber què posen els familiars dels difunts per a expressar la seua tristor. La veritat és que és una llàstima morir-se, si s'està bé viu per què complicar-se morint, o si ja s'està mort per què complicar-se vivint. La vida està bé, amb els seus alts i baixos, clar està, sempre hi ha alts i baixos, sempre. Vaja, aquesta esquela és d'un home que coneixia. La vida és molt vulnerable perquè la mort pot vindre en qualsevol moment, a la infància, a l'adulthood i a la vellesa. Hui hi ha poques notícies al diari. Al meu parèixer, el secret de la vida és disfrutar de cadascuna de les etapes i no esperar impacientment la següent, la mort sempre és a l'aguait.

Buscava el full d'actualitat del periòdic d'ahir, havia anat una estona a asseure'm al banc de sempre, començava a avorrir-me el maleït banc, sempre que m'assec m'embrute els pantalons. El que sobretot em té preocupat és la carretera perquè està molt propera al banc, cada volta veig més perill que un cotxe s'accidente i ens aixaragalle, a Heràclit i a mi.

Devien ser les huit o les nou del matí, quan passí per allí per a llegir el diari una estona. Quan arribí ja estava esperant-me Heràclit assegut a l'ombra, per molt que matine per furar-li el lloc sempre està llegint el seu llibre. A l'arribar el vaig saludar i obtinguí la mateixa resposta de sempre, silenci. Em vaig asseure al meu lloc corresponent i, com ja he dit, obrí el diari que acabava de comprar per buscar el full d'actualitat, normalment és la primera que llig, per molt lluny que estiga de la primera plana. L'estiu es manifestava amb la seua mordent calor, suava més del normal, va ser un matí molt calorós, fins Heràclit tenia calor encara que era sota l'ombra. Intentava passar la pàgina amb cura per no córrer la tinta, el vell faria el mateix, supose que donaria la vida pel seu interminable llibre. Els fulls es desfeien constantment a les mans, quan més ho pensava més calor tenia. El sol damunt el meu cap, un sol ondulant que escalfava l'aire i la carn, projectava els seus múltiples rajos d'ardent foc a la meua persona, sobre el meu fervent cap que pareixia que bullia. Tant m'arribava a calfar la cervellera que en ocasions se m'ennuolava la vista i havia de parpellejar repetides vegades per a tornar a veure les lletres.

Per fortuna l'anar i vindre dels cotxes que passaven per davant nostre feien una mica d'aire i en certa manera em refredava, el pitjor és que després de l'efímera brisa venia un núvol de fum i calor aclaparador expulsat dels tubs d'escapament dels cotxes. De vegades, en ocasions desesperades, m'havia de ventallar amb el diari perquè em solia marejar. Una vegada oblidada la calor em disposí a llegir, quan una mosca se'm va posar a la galta esquerra, amb un moviment quasi innat de la mà vaig espantar-la de meua suosa cara. A la mil·lèsima de segon en

què torní la mà a la seua tasca de subjectar el diari, la mosca va tornar a col·locar-se en, jo crec, el lloc exacte d'abans, la meua mà tornà a actuar, ara més agressiva. Al cap d'una estona la mosca insistí, repel·lent insecte, aquesta volta la mà va anar a matar, amb pèssims resultats.

La mosca insistí un parell de vegades més, era un incordi d'insecte, entre ella i la xafogosa calor cada vegada estava més i més sufocat. La cinquena volta que la vaig espantar de la meua rajant cara no tornà a aparèixer. Al cap d'una altra estona la mosca va tornar amb mi, ara es posà a la meua lliscadissa cama. Amb el puny tancat em vaig colpejar la cuixa amb la qual cosa vaig aconseguir espantar la mosca i emmoratir-me la cama. Estava fart de la fastigosa mosca, vaig mirar Heràclit, ell no en tenia ni una damunt. La mosca tornà i tornà i tornà, tornà a la cama, a la cara, al braç, a la cara una altra volta i a la cama i al cap. Incessant, ràpida, pesada, agosarada, igual que el pesat calor que s'acreixentava cada vegada més.

Després d'usar la mà com arma vaig enrotllar el periòdic, corrent el risc que la tinta es poguera esborrar, li assestí un colp i un altre, tots varen resultar fallits. Mai es cansava, després d'un intent, un altre i un altre, igual que jo amb el diari, cada volta que ella feia un intent de posar-se en mi jo provava a xafar-la davall les fulles de paper. No tinguí èxit, cap de les cents de vegades que proví a tindre sort, la maleïda mosca era superior a les meues poques forces evaporades pels ardents rajos que el sol m'enviava, pareixia que la mosca, aquesta enviada pel dimoni, i l'estrella estigueren aliades contra mi, perquè a Heràclit no pareixia afectar-li ni la pesadesa de la mosca ni la pesadesa del sol. Una i altra volta la mosca em molestava, anava a rendir-me prompte, no aguantava més, tancaria el diari i me n'aniria a llegir-lo a un altre lloc. Però en eixe moment se m'ocorregué que en tota l'hora de lluita no havia pensat, i si la mosca només volia estar amb mi? Em sentí afortunat que la mosca m'haguera triat a mi, sols a mi, per passar una estona de la seua curta vida. Des d'aquell instant vaig deixar la mosca que se'm posara al braç i, junts, passàrem el matí.

Com tots els matins estic ací, però quan hui he vingut al banc per descansar una estona i llegir el diari tranquil·lament acompanyat del silenciós, potser mut, Heràclit, he estat a punt de dormir-me en mig del carrer. Mai m'havien entrat tantes ganes de dormir com hui, em dormiria en qualsevol lloc. El problema no és dormir-me o no dormir-me sinó despertar, quan vaig a dormir sóc conscient del lloc en què estic, però despertar em confon al principi i m'esgota a continuació, també em desorienta, i més si ho faig al banc en meitat del carrer i amb una perillosa carretera enfront. Quan aquest matí he vingut a asseure'm, em costava caminar i em pesava tot el cos, ha sigut com si el meu cos fóra una pesada càrrega per a mi.

Després d'escoltar la muda salutació d'Heràclit per fi m'he assegut i ara em dispose a llegir el periòdic. Anit va ploure, el sòl està relliscós i ple de fulles, deuen ser de l'arbre que li fa ombra a Heràclit. La tardor fa que el carrer es torne gris i ple de tristor, sobretot quan plou. Hui

Heràclit porta el seu barret de pescador marró i la seua gavardina grisa de totes les tardors. Pluges a tot el país, és vergonyós que posen aquest titular en primera plana del diari, com si fóra la primera vegada que plou per ací. Per culpa de la pluja no he pogut pegar ull aquesta nit, el soroll de les ruixades em fica més nerviós del normal. Amb totes les notícies importants que ocorren al món em fiquen que anit va ploure, doncs bé, demà no compraré aquest diari.

El llibre anomenat *De la naturalesa de las cosas* no para de tremolar, les mans del vell Heràclit envelleixen a la mateixa velocitat que ell. Passen pocs cotxes hui per la carretera, però continuem tenint el mateix perill que abans o més, perquè la pluja fa que l'asfalt es torne relliscós. La fulla d'actualitat parla de política, com sempre, mai parlarà d'una altra cosa que no siga política, el diari de hui fa fàstic. Els seus ulls d'ancià són els fòssils d'una joventut passada fa molt de temps, són blaus i aquosos, quasi aigua, l'increïble és que puga veure les lletres del que llig. Eixe cotxe quasi se n'ix de la carretera, les fulles xopades i la capa d'humitat fan de la carretera un camí intransitable.

A veure això, no, no m'interessa, l'actualitat de hui no du moltes notícies, passaré a informar-me sobre el que de veres m'importa, cada vegada més, les esqueles, ací és, en aquesta pàgina. És trist observar el pobre Heràclit, sol, vell i cansat, com jo estic ara, potser tinga fills o esposa, qui sap, en aquests deu anys que vinc ací mai hem parlat de res. El carrer està més gris que mai, les finques de formigó gris, la vorera i la carretera gris, el color marró del banc està molt apagat, com el de l'arbre de l'ombra, les fulles també són grises, i tot el que fa uns dies era de colors vius ara està apagat i sense vida, com aquests que estic llegint al diari, aquests que les seues famílies, sumides en el dolor, han volgut recordar-los, i com Heràclit, apagant-se a poc a poc mentre reviu a la seua memòria els millors dies de sa vida. L'únic que em pregunte és, quan arribarà el moment en què jo em comence a extingir?

Dies i dies van passar fins que va arribar l'hivern, hi havia matins gèlids i altres no tant, però sempre bufava un vent fred que congelava la sang. Hui era uns dels matins gèlids, el vent tsalla la pell i del cel totalment tancat en núvols negres cau aigüaneu. M'estic acostant al banc marró, que probablement estiga mullat, no importa, posaré les pàgines de l'esport per a no mullar-me els pantalons. Ja veig l'arbre de l'ombra, hui a Heràclit no li farà molta falta. Un cotxe passa pròxim de la vorera on sóc, s'ha relliscat i sols m'ha mullat un poc les sabates, un dia d'aquests en passarà una de grossa.

Les llums de Nadal, roges i grogues, il·luminen d'una manera quasi inapreciable la fredor del grisenc carrer per on circule. Ja estic al costat del xopat banc marró, però no és això el que em crida l'atenció. Heràclit no està al seu lloc de sempre sota el pelat arbre de l'ombra. On és Heràclit? Potser amb el mal temps que fa hui no ha volgut eixir, però no deien que vivia al carrer?

Doncs no. Mai no falta a la seua cita amb el banc, ha estat ací en dies pitjors que aquest, això sí, ja és vell per a jugar-se-la i agafar un constipat, que per a ell podria ser mortal.

No sé si m'atrevisc a ocupar el lloc d'Heràclit, és la part del banc que menys mullada està perquè l'arbre la cobreix, però per a mi eixe lloc és quasi sagrat. Així i tot pose les notícies esportives i m'assec al lloc del meu vell amic. Mire la primera pàgina del diari, el Nadal arriba, com tots els anys, el Nadal sempre arriba. Busque l'actualitat, la llig per damunt i no diu res que no sàpiga, vaig a la tercera part del meu recorregut pel diari. Ací estan, les sempre negres i tristes esqueles, un cementeri imprés al paper. Entre totes les creus en veig una més gran que la resta, un requadre que ocupa una bona part de la pàgina i on posa un nom ben gran: "*Heràclit Gaibiel, tu mujer e hijos no te olvidan*". Pobre Heràclit, després de tot sí que tenia esposa i fills. No em puc imaginar que no tornaré a compartir el banc amb aquell vell home que tant de temps ha passat amb mí. Mire a l'immortal cel, negre com la mort, plorant gel sobre el banc, plorant per Heràclit i plorant per mí.

EL NADAL DE CLARA

Ester Lavara. 3r C

Era 15 de desembre i Clara havia tornat del col·legi pensant en el que li havien estat comentant les seues amigues.

- Podríem quedar per a fer una volta pel centre, que jo em vull comprar unes sabates i una gavardina –va dir Mar .
- A mi m'agradaria comprar-me uns pantalons i una brusa blanca –va dir Ana.
- La veritat és que a mi m'agradaria anar per a veure que em demane per a reis, i tu que et vas a demanar per a reis, Clara?-va dir Eva.
- No ho sé, és que no em fa falta res- va dir Clara.
- Però sí que te'n vindràs al centre aquest divendres, veritat?-va dir Ana.
- No crec, perquè me n'he d'anar a casa de la meua tia, va dir Clara.

Clara sabia que el divendres no podia eixir perquè havia d'ajudar sa mare en la casa i no podia gastar molts diners ja que son pare estava desocupat. Quan va arribar a sa casa es va adonar de la realitat en què vivia. Sa mare era ama de casa i son pare ja feia més d'any i mig que l'havien despatxat del seu treball i estava a punt que se li acabara el subsidi de la desocupació.

Anys arrere Clara no havia tingut cap problema econòmic; son pare treballava en la construcció i era un dels millors capatassos que tenia eixa empresa, sa mare era ama de casa i s'encarregava d'anar administrant tots els diners, inclús Clara recordava que ella eixia sempre que volia al cine o de compres.

Quan va començar la crisi econòmica Clara sí que sabia el que significava la paraula crisi però ho veia molt lluny d'ella ja que son pare tenia treball i diners per a poder seguir avant, però mai va pensar que li poguera tocar a ella. Clara tenia 15 anys, era molt bona estudiant però sabia molt bé que quan acabara l'E.S.O hauria de deixar-ho i posar-se a treballar per a guanyar diners i poder tirar endavant la seua família. A ella li haguera agradat ser advocada però sabia que no podria ser-ho mai.

Clara tenia un germà de 5 anys, Joan, i ell no entenia molt bé el que passava en sa casa.

- Clara, per què ni els Reis Mags ni el Pare Noel no em porten regals, és perquè em porte malament?
- Clar que no Joan, és perquè ni papà ni mamà treballen.

- Però, això que té a veure perquè els Reis Mags ni el Pare Noel no em porten regals?
- És perquè papà i mamà els han d'enviar diners als Reis Mags i al Pare Noel perquè puguem tindre regals, i al no tindre suficients diners, no ens porten res, ni els Reis ni el Pare Noel.
- Llavors, enguany tampoc vindran ni els Reis Mags ni el Pare Noel?
- No, Joan, no vindran enguany.
- I per què no ens n'anem de viatge a l'estiu com els meus amics?
- És perquè papà i mamà han de pagar la hipoteca del pis que li costa a papà més de mig sou del que rep de la desocupació.
- I què és una hipoteca Clara?
- Llavors el banc ens deixa diners per a comprar un pis i tu després has de tornar-ho amb un poc més de diners que són els interessos, i no ens queden diners per a anar-nos-en de viatge ja que papà i mamà han de pagar la hipoteca i comprar menjar - el que passava és que ella sabia que els interessos estaven pujant i no podrien comprar menjar .

Clara va recordar com havia mentit a les seues amigues dient-los tot el que li havien regalat per a Nadal i totes les celebracions que va fer amb la seua família l'any passat, també els va dir que havia anat de vacances a Alacant a l'estiu i sabia que tot això era mentida.

Últimament es van haver de veure obligats a anar a l'església a què els donaren menjar i roba. A ella li donava molta vergonya ja que sabia que anys arrere era ella qui donava eixa roba a l'església per a les persones que estaven com ella ara. Ella evitava haver d'anar amb els seus pares a l'església ja que li donava molta vergonya per si alguna de les seues amigues la veia, i procurava quedar amb elles eixos dies per a entretenir-les lluny de l'església perquè no veren els seus pares demanant menjar i roba. Però un dia va haver d'anar amb sa mare a l'església i un xic de la seua classe la va veure i va difondre la notícia per tota la classe encara que les amigues de Clara no volien creure-s'ho.

Un dia, al col·legi, mentre que parlava amb les seues amigues, una d'elles es va adonar que Clara portava quelcom que li resultava familiar.

- Clara sabies que jo tenia una camiseta igual que la teua i la doní a l'església- va dir Mar.
- Auina coincidència, jo me la vaig comprar fa temps però em venia gran i ara com ja m'està bé... -va dir Clara intentant dissimular el que era evident-.

- Em recorde que en la mànega tenia una taca de xocolate just ací, -llavors Mar es va adonar que la seua millor amiga estava usant la seua camiseta, però va voler dissimular perquè les altres no s'adonaren- però ma mare va aconseguir llevar-la llavant-la moltes vegades.

Clara es va sentir molt avergonyida ja que una de les seues amigues ja sabia el que ocorria a sa casa.

El 18 de desembre son pare va rebre una notícia, es necessitaven obrers per a treballar en una empresa durant el Nadal. Per a son pare això no va suposar cap problema ja que treballaria els dies que calguera amb tal de tornar a tindre un treball fix. Son pare va acudir a l'entrevista de treball i li van fer unes quantes preguntes.

- Quants anys té?
- Tinc 48 anys.
- En quines altres empreses ha treballat?
- En la construcció, jo era el capatàs de l'obra.
- Molt bé, però la veritat és que estem buscant persones jòvens. Vosté ja té una edat avançada, ho sent.
- Bé, gràcies de totes les maneres, si té una baixa el que siga, cride'm per favor.
- No es preocupe.

El pare de Clara es va quedar molt trist i sabia que seria molt difícil trobar treball a causa de la seua edat. Quan va arribar a casa tots l'esperaven il·lusionats. Però quan va donar la notícia va tornar la tristesa i les baralles entre els seus pares.

Clara estava farta de les baralles entre els seus pares ja que es tiraven la culpa mútuament de la situació en què es trobaven; també estava preocupada perquè sabia que a son pare se li estava acabant el sou que rebia de la desocupació perquè li faltava poc per a complir els 18 mesos i que ja no podrien pagar la hipoteca del pis nou i que els el podien llevar, ni podrien comprar menjar ni res del que abans era normal fer i pensava en la proposta de son pare d'abandonar eixa ciutat i anar-se'n a un altre lloc per a començar de nou. Ella opinava que estava bé ja que les seues amigues no s'assabentarien de la situació econòmica en què es trobava.

Sobretot el que més l'emprenyava era que Joan es quedaria sense regals un altre Nadal i que no celebrarien el Nadal com totes les famílies, ja que ara el Nadal no significava res per a ella.

El dia 23 de desembre Clara es va adonar que Joan estava escrivint la carta dels Reis Mags i el Pare Noel. Ella la va llegir:

Benvolguts Reis Mags i Pare Noel:

Enguany no vos demane res per a mi, l'única cosa que vos demane és un treball per a mon pare, perquè els meus pares deixen de barallar-se i que la meua germana no se senta avergonyida per haver d'anar a l'església a rebre ajuda.

Poder continuar pagant la hipoteca i que no ens hagen de llevar el pis i sobretot per a no anar-nos-en a una altra ciutat, ja que perdria tots els meus amics i m'allunyaria de la resta de la meua família.

Espere que per favor feu realitat el meu desig que tornem a ser una família normal com ho érem abans.

Joan.

Clara llavors es va adonar que no era l'única que estava patint la situació que travessava la seua família sinó que el seu germà a pesar de la seua curta edat estava al corrent de tot i ho estava patint igual que ella.

ALGUN DIA, VOLARÀ

Maria Aucejo. 4t A

El seu pare va morir quan ella era molt petita, i, només ocórrer l'incident, la mare la va apuntar al curs perquè no passara totes les vesprades a casa i, a més, fera amics fora de l'escola. Ella era molt petita, i la perspectiva de conèixer gent i aprendre coses noves l'encoratjava. Quan tenia quatre anys, quan només tenia quatre anys, va començar les classes de ballet. Ella ho passava genial, esperava cada dimecres amb impaciència. Allí havia fet bones amigues, els seus professors la tractaven bé, es divertia. A més, va resultar que allò se li donava bé. I quan alguna cosa a més d'agradar-te se't dóna bé encara t'agrada més.

Amb el temps va anar progressant, les classes a poc a poc van passar de ser un dia a la setmana, a dos, més tard a tres, a cinc...ella per suposat que se n'adonava, però pensava que tots compartien les seues habilitats i la passió pel que feia i no li importava. A ella, li encantava, allò la feia sentir-se bé i gaudia d'allò més.

Quan ja tenia disset anys, un dia el seu nou professor li va preguntar per què va començar i per què continuava. "Perquè m'agrada! Perquè m'encanta!" va respondre mentre somreia. "Saps que ets la millor de l'acadèmia, una de les millors ballarines del país, fins i tot m'atreveria a dir que del món..." Va dir el professor amb un to molt seriós i mirant-la als ulls. "Estaries disposada a dedicar la teva vida al ball i dedicar-t-hi exclusivament? Tens aptituds, i estic segur que arribaries molt lluny..."

Aquell dia, però, Àngela no va eixir somrient de l'acadèmia. S'adonà que allò que sempre havia fet per distraure's, perquè creia que l'entretenia, perquè es divertia, perquè l'animava en els moments que ho necessitava, ara la tenia agafada pel coll. No era gens lliure d'elegir si volia continuar o no. De sobte no sols es va adonar que sempre havia anat per davant de la resta d'alumnes de l'acadèmia, sinó que també cada vegada la seua mare era més pendent de si faltava a alguna classe, de si es presentava a concursos, de si guanyava...es va adonar que el fet d'estar allí i haver arribat a ser com i qui era no sols era per a la seua pròpia satisfacció, sinó també per la seua mare, el professor actual i tots els que havia tingut abans.

Era conscient, a més, que si decidia deixar-ho decebria la seua mare, i no sols això, era molt possible que tornara a recaure en la depressió que havia patit per la mort del pare. Ella sempre havia estat conscient de la situació, però per animar-la feia veure que no se n'adonava, a més, sumant-li els triomfs que cada vegada s'acumulaven i omplien la mare de goig...

Al parèixer, això havia donat resultat.

Després de totes les reflexions que va tindre de tornada a casa va arribar a la conclusió que no era tan lliure com pensava. L'elecció era seua, és clar, però no sols depenia d'ella.

Mai més ballaria per a ella, perquè era conscient de tot el que l'envoltava, era conscient de l'estat d'aquell món ple de competències i enveges, i tot allò no li agradava. Si el ball es convertia en una obligació... en la seua obligació, deixaria de ser la seua via d'escapament, el seu refugi, el seu ànim.

A més, des de feia temps, el ball ja no era el seu passatemps, era la seua addicció. Per a ella ballar era com respirar, ho necessitava, quan estava davant del públic sentia una eufòria indescriptible. Se sentia genial, se sentia per damunt de la resta.

Es va descobrir plorant pel simple fet de pensar deixar-ho. Per a ella ballar era com volar i, ara, li havien tallat les ales. Poc a poc es va anar relaxant, va arribar a casa i va prendre un bany. Va decidir fer el que els altres consideraven "correcte", però, si anava a estar lligada a allò, almenys, a la seua manera, seria lliure.

Ara, tres anys després, la ballarina més important del món és al seu hotel, després de la competició més important de l'actualitat, en la qual, a més de participar, ha guanyat. Acaba d'eixir de la dutxa, envoltada en la tovallola més calenta i suau que mai pugueu imaginar. Està plantada al davant de la gran finestra de cristall que li permet veure tota la ciutat eixa nit sense lluna. Tots els fanals, els cotxes, els llums de les cases que poc a poc es van apagant...ho veu tot per damunt. Se sent lliure.

Li fan mal els peus, els té plens de ferides, però no li importa. L'aigua li cau pels seus cabells curts, rullats i rossos, li cau fins l'esquena, on es poden veure tatuades dues ales blaves de papallona.

L'ESTRAMBÒTICA AVENTURA DE FINEAS EL FOLLET A PARÍS

Viqui Díez. 4t A

Adesiara hi havia una vegada un follet astrònom, magre i una mica indecís, potser va decidir anar de viatge a París. I hi va anar amb avió, per descomptat. Si en alguna ocasió va anar amb tren; va sentir saltar els seus ossos, i allò que no eren ossos, li va botar-li l'estómac i el fetge i tots els líquids que els fan companyia; descobrint per primera vegada, o segona, o tercera, que o-o-di-di-ava que-e-e el tra-ac-a-t-a-ac de-el tr-e-en el fes par-la-a-a-ar així. A la millor va provar a anar amb vaixell; però la visió dels dofins, amb aqueixes dentetes afilades que rebosaven maldat, totes ocultes sota la seua aparença afable, no li van fer agradable el viatge; i el puja-baixa i una altra volta puja i torna a baixar per a pujar novament de les ones van acabar per fer-li recordar el sabor del primer *potito* que va prendre. Dels altres mitjans de transport, probablement no en coneixia res, o possiblement ja ho havia oblidat, voluntàriament, o no? Definitivament, havia anat a París amb avió.

El nostre follet, per ventura, s'anomenava Fineas i podia haver nascut a Portugal, o a Nova York, tal vegada a Catalunya i alhora al Regne Unit. En cas d'haver nascut a Mongòlia hagués sigut políglota; a causa de l'abrumant turisme que rep el país, provocat principalment per les seues platges oníriques, lògicament. El que déiem, si hagués estat políglota haguera parlat aranés, algú dialecte de les selves amazònico-africanes i l'alemany; perquè, per si no ho havia dit, era, pot ser, un astrònom amant de l'embotit a l'*alemanesa*, i clar està que aquest *bocatta di cardinale* no es troba a tots els *cortinglés* del món, veritat? Amb tot, Fineas el follet, no tenia per segur el seu coneixement sobre aquella llengua, pràcticament extingida, que era el *français*. Tal vegada va pensar que tot i així aniria a París. Amb avió, òbviament.

Si en alguna conjuntura, al capdamunt de la torre inclinada més famosa de la capital francesa, va fer un estrafolari amic endèmic, que portava una mascota probablement més estranya que ell; no se'n va emmagatzemar cap record a la seua memòria RAM lliure. Mai que aqueix camarada li va oferir una cria del motejat animaló, per ventura el follet la va rebutjar, perquè creia saber que ja posseïa una formiga com a companya animal a la seua vida. De la fauna i flora gavatxa pot ser que ja no en va percebre res més i suposadament va decidir visitar l'arquitectura més famosa del país: un parell de piràmides d'Ikea sense mapa d'instruccions, una fortalesa romana amb murs a prova de bala i un museu de pintura prehistòrica a l'oli. Tal vegada no li va donar temps de veure molt més, ja que, amb tota seguretat, algun compromís familiar, si és que tenia família, el reclamava de nou a la seua terra, fos la que fos.

Se'n va anar del país de la pasta amb un somriure a la fesomia de follet que li pertocava. Potser era causada per la seva magnífica aventura de llarga durada, tal vegada d'anys o tota la

seua vida; o la durada, per ventura, fos efímera, d'hores, minuts o segons. A la millor, ni tan sols va ocórrer, és possible que Fineas el follet no hagués visitat mai París. Una cosa és ben segura, si el nostre protagonista va tornar del seu viatge, va tornar amb avió.

RAIG DE SOL

Irene Remon, 3r A

Em vaig despertar com tots els dies, cansada de dormir poc, i sense gaire ganes de començar una altra volta amb la rutina.

Primer dia d'institut, professors nous, assignatures noves i classe nova, però amb la desgana de qualsevol persona que acaba les vacances per tornar a l'odiosa rutina. Només arribar a classe, vaig deixar la motxilla al costat d'una taula d'última fila, acomodant-me recolzada a la paret, sense importar-me qui s'assegués al meu costat. Era tard, però com qualsevol primer dia, les classes començaven tard, així que vaig anar a pegar una volta pel pati, a veure si veia algun company a qui conegués. En no veure ningú, vaig seure en un escaló davant del bar, quan de sobte el vaig veure; era un noi alt, prim, d'uns encantadors ulls negres i cabells obscurs i llargs.

Vestia d'una forma informal, alternativa, una forma que m'agradava. Em quedí observant-lo fins que va creuar la porta del bar i entrà cap a l'edifici. Qui era aquest noi? Per què havia reaccionat així en veure'l? En aquell moment va sonar la sirena. Vaig entrar a classe sense donar-li cap importància al que havia passat.

La classe va passar ràpida, en ser la primera classe en què ens explicaven com anava a funcionar el curs. No estigui molt pendent, perquè només començar em vaig submergir en els meus pensaments, els quals només els ocupava una cosa, una cosa que m'aterrava.

Eixírem de classe, ja havia acabat el primer dia, curt però intens. Ens dirigírem cap a la porta d'eixida a esperar les amigues de la classe del B. Quan arribàrem ens dirigírem a seure a uns bancs que hi havia en un carrer molt a prop. De sobte, em girí cap enrere i allí estava ell, una altra volta. Les nostres mirades es creuaren, volia apartar la mirada d'ell, però alguna cosa dins meua m'ho impedia. Vaig poder apartar la mirada quan una de les meues amigues em pegà una colzada.

- Júlia! M'estàs atenant?!
- Eh... sí, sí, perdona.—vaig dir girant-me ràpidament cap a ella.

Quan em torní a girar, vaig veure que ja no estava, i m'inundà una tristesa sorprenentment.

La setmana va transcórrer bé, sense presses, senzilla i tranquil·la. En arribar el divendres, ens dirigírem mitja classe cap a l'aula de plàstica, on ens barrejaren amb els de la classe del B. Em tocava asseure'm al final de la classe, on hi havia dues taules, una d'elles

buida, vaig deixar les meues coses i comencí a traure les de l'assignatura, i em posí a fer dibuixets a la llibreta, quan vaig escoltar com un noi va entrar.

- Perdona, on he d'asseure'm? —va preguntar el noi a la professora amb una veu càlida.
- Seu a l'última fila, al costat de la noia, per favor.
- Gràcies.

En sentir les paraules de la professora vaig alçar el cap i vaig veure el noi. —Oh, no— vaig pensar en adornar-me que aquell era el noi que havia vist el primer dia.

S'assegué al meu costat i va traure les coses, se'm quedà mirant un instant.

- Hola! Em dic Arnau.—digué amb una veu simpàtica.
- Hola, sóc Júlia.

Ens quedàrem mirant un instant, quan la professora demanà silenci per explicar. La mestra ens començà a explicar com anaven a funcionar les seues classes, quan de sobte vaig notar que el meu company estava observant la meua llibreta plena de dibuixos.

- Dibuixes? — va dir-me.
- Sí, bé, ho intente. — contestí amb un somriure involuntari.

La classe passà ràpida. Sonà la sirena que indicava el final de les classes.

Va transcórrer un mes amb molta rutina. Passava les classes pensant en aquell noi, i parlant amb ell una vegada a la setmana, el dia més feliç de la setmana. Fins que un dia en eixir, quan me n'anava cap a casa, vaig sentir aquella veu càlida que tant m'alegrava els matins, com un raig de sol en els freds dies de pluja de novembre.

- Júlia! —va dir pegant un crit.
- Arnau? —vaig dir estranyada en sentir la seua veu, però en el meu fons sentia una gran felicitat.
- Puc acompanyar-te a casa?
- Eh! — vaig dubtar — sí, sí, és clar!.

Caminàrem callats durant una estona cap a casa i ell va començar a preguntar-me coses sobre mi, sobre tota la meua vida. Aquella conversa ens portà prou estona del camí.

- Bé, i tu on vius? — vaig dir uns instants després que se li acabaren les preguntes.
- A un barri de València, vinc tots els dies amb bicicleta. —va dir amb un ampli somriure que em contagià de seguida.

- Com es que canviaries d'institut?— vaig dir interessada.
- Les coses canvien, volia canviar d'aires —digué amb un to seriós.

Quan em volguí adonar ja érem a la porta de ma casa. Se m'havia passat sorprenentment ràpid.

- Bé, ja ens veiem demà, val? —vaig dir en una veu esperançadora.
- És clar! Adéu!

Només arribar a casa vaig soltar la motxilla i em vaig tirar damunt del llit amb un somriure impossible de llevar de la cara. Tenia ganes de tornar a veure'l, parlar amb ell, veure com somreia amb aquell somriure tan encantador.

Passaren les setmanes, i vàrem seguir com sempre, cada cop parlàvem més, ens dúiem millor, cada cop era més feliç. No podia explicar en paraules què sentia per aquell noi, feia a penes dos mesos que el coneixia, i cada cop que el veia el cor m'anava molt més de pressa.

Va arribar febrer, el meu aniversari, i Arnau em preguntava totes les setmanes què era el que volia per a l'aniversari, i per molt que jo li digués que no em feia falta res insistia a fer-me algun regal. En realitat jo ja sabia el que volia, i més encara sabia quin volia que fos el seu regal, però això era pràcticament impossible.

Passaren els dies i sentia cada cop més que necessitava estar amb ell, cada dia estava més amb mi. Seguïem parlant, de mi, d'ell, de la meua vida, de la seua, de música... de tot el que poguésem per tal de parlar, qualsevol cosa per tal d'acostar-me a ell, prop dels seus ulls encantadors.

Als pocs dies va deixar de preguntar-me què era el que volia per al aniversari. Pensí que potser s'havia oblidat, cosa que m'omplia de tristesa. Ja era 7 de febrer, al dia següent era el meu aniversari, i no vaig sentir cap paraula eixir de la seua boca, cap referida a l'aniversari ni a res. No em parlava.

El dia següent, va ser exactament igual. Fins que a l'última classe, la de plàstica, en què tampoc em parlava, em deixà un paquet a la motxilla. Abans d'obrir-lo vaig eixir corrent de classe per parlar amb ell, per donar-li les gràcies. Per molt que vaig córrer pels passadissos no el vaig trobar, ni en eixir de la porta principal.

Em guardí el paquet a la motxilla, guardant-me també les immenses ganes d'obrir-lo, i amb l'esperança de vore'l de camí cap a casa. Vaig arribar a casa amb certa tristesa, però amb una il·lusió enorme d'obrir el regal. Em sentí al meu llit i el vaig obrir amb totes les meues ganes, amb el cor bategant el més ràpid que podia. Eren dos fulls, un estava escrit i posava:

Júlia, sé que pot ser que penses que açò siga una tonteria, però, és el teu aniversari, i volia escriure't açò, que per a mi és molt important.

Ja tens 15 anys i espere que aquests siguen uns dels més feliços de la teua vida. Sent no poder regalar-te res car, res que probablement t'agrade, només puc regalar-te estar amb tu, tots els dies. Només veure el teu somriure em fa feliç. Desitge estar amb tu tota la vida, que espere que dure per sempre. Segueix sent com ets, no canvies mai, si no, el món es perdria una gran persona. Feliç aniversari.

Arnau.

Vaig agafar l'altre full i me n'adoní que era un dibuix, un dibuix fet a mà, molt ben dibuixat, amb un encant especial que em va hipnotitzar durant uns minuts... Era jo! Vaig pensar d'anar a buscar-lo, cridar-lo, però no tenia les suficients forces ni el suficient valor. Em quedí la vesprada a casa, fent deures, intentant no pensar en ell, però era pràcticament impossible, les ganes de vore'l, el seu somriure en el meu cap eren massa. Vaig decidir per una vegada lluitar pel que de veritat volia, que era estar amb ell sempre.

Vaig agafar el metro de seguida, disposta a anar a buscar-lo on ell sempre em deia que estava... a la platja. Eren les nou de la nit, tal vegada un poc tard per trobar-lo però, tenia l'esperança de poder vore'l. Vaig arribar a la platja, i vaig veure una ombra a la vora, em vaig acostar, sigil-losa per si no era ell. Però només acostar-me una mica, vaig descobrir que era ell.

- Arnau? — vaig dir amb la veu tremolosa.
- Júlia? Què fas ací? — es va posar nerviós.

El vaig contemplar durant uns instants, contemplant com era de meravellós, els seus ulls plens d'alegria, els seus cabells agitats pel vent, era especial només de contemplar-lo. Em quedí paralizada i vaig tardar a reaccionar:

- T'estime — vaig dir, penedint-me al següent instant d'haver-ho dit.
- Com? — va dir confús, amb una felicitat als ulls, però els llavis seriosos.
- Des del primer dia que et vaig veure, vaig sentir que volia estar amb tu, que ets l'únic que em fa feliç, que no puc viure pensant que mai no et tindrè —vaig dir eixes paraules de cor, la meua cara ho reflectia, eren totalment sinceres.

Ell es va quedar parat un moment, pensatiu. Em vaig sentir trista, destrossada. Però, va alçar el cap i em va mirar amb aquells ulls negres que tant adorava.

- Júlia, —digué mentre amb la mà acaronava els meus llavis— des que m'assegueren al teu costat, vaig sentir que l'únic que volia, l'única raó per a viure, era tindre't al meu costat, per sempre.
- Com un raig de sol en els freds dies de novembre— vaig dir sobtadament, quan es va dibuixar un preciós somriure en el seu rostre i vaig sentir com el temps es parava.

Es va inclinar cap a mi, i va posar els seus llavis sobre els meus, mentre la tendra brisa del mar ens acaronava suaument.

- Sempre seré el raig de sol que t'alegre el dia, per sempre.